

sen bevirker, at hele sagen skal behandles af nævninger, således at disse skal tage stilling til de meget udviklede regnskabstekniske spørgsmål, som bedrageri- og underslæbssager ofte indeholder. Jeg skal her minde om, at da man i 1932 udvidede området for nævningebehandlingen til sager, hvor der var hjemmel til straf af fængsel i 8 år eller derover, undtog man sager om underslæb, bedrageri, mandatsvig og skyldnersvig. Baggrunden herfor var netop, at disse sager ofte kan være særdeles udviklede, således at det kan volde vanskeligheder at få dem forelagt på en for nævningene tilstrækkelig overskuelig og forståelig måde. Nævningerne har ingen juridisk eller anden sagkyndig vejledning under deres votering."

Herudover foretages ved loven en række mindre ændringer i retsplejeloven, til dels af teknisk karakter.

Mens loven som hovedregel først træder i kraft den 1. januar 1964, er det om enkelte af dens bestemmelser, således de ovenfor omtalte ændringer vedr. stævningmændenes vederlag og om dokumentforbrydelser, bestemt, at de træder i kraft allerede den 1. juli 1962.

Lovforslaget modtoges ved 1. behandling med velvilje af alle partiets ordførere. Flere af ordførerne var dog usikre over for enkelte af lovforslagets bestemmelser, som de ønskede at drøfte nærmere i et udvalg. Således udtaltes usikkerhed med hensyn til den foreslåede bestemmelse om, at anklagemyndighedens og tiltaltes ret til at udskyde nævninger skulle udøves, forinden nævningerne indkaldes, idet man ikke burde se bort fra, at tiltaltes ret iflg. de gældende regler til at udskyde nævninger efter sit indtryk af dem i retten kunne være af værdi.

Lovforslaget henvistes til et udvalg, i hvis betænkning der fremsattes en række ændringsforslag, der bortset fra det ovenfor omtalte hovedsagelig var af teknisk karakter. Om et spørgsmål, der havde været drøftet i udvalget i forbindelse med lovforslaget, udtaltes i betænkningen:

„Udvalget har med ministeren drøftet spørgsmålet om, hvorvidt *afgørelse i nævningesager om straffens bortfald* bør træffes af nævningerne alene, jfr. retsplejelovens § 886, eller om reglen bør ændres, således at sådan afgørelse træffes af de juridiske dommere eller af disse og nævningerne i forening. Ministeren har over for udvalget redegjort for lovgivningen på dette område i en række fremmede lande og har givet udvalget tilsagn om at indhente en udtalelse fra retsplejerådet om spørgsmålet."

Efter at ændringsforslagene alle var vedtaget ved lovforslagets 2. behandling, vedtoges det ændrede lovforslag ved 3. behandling enstemmigt.